

радост и сили. Някаква чудна песен изпълни сърцето му. Той сам не знаеше дали я беше слушал някога. Заяя с висок глас, като нагласяваше думите. И тръгна отново.

Свали калпачето си, вятърът разплива меките му коси. Така някога Злати, комуто турците бяха погубили осем катъра, както бяха му отнели и неговия, беше побягнал в гората и станал - Злати войвода. Ала Добри нямаше - такъв дребничък и нежен - сила да се бори с нападателите и да ги убие, както би сторил Злати. Но той имаше друга сила, друго оръжие, може би много по-опасно и мощно от камата на войводата.

Скрито, невидимо, което можеше да събуди цял народ, да го вдигне на оръжие, да го накара да развее бунтовен байрак.

В Търново Добри свърши хляба и грошовете.

Но там го спря, освен глада, друга, неодолима причина. Прочетеното в Памсиевата история, чуто от даскал Никола, който обичаше да му разправя за българското минало, го тласнаха да обикаля всяко кътче на Търново, което напомняше предания и славни събития.

Добри се цени слуга при един търговец, който забеляза способностите на младежа, честността и усърдието му, любезната обноска, високата нравственост. Помъчи се да го убеди по-дълго да остане на работа при него. Ала когато отново събра пари за път, Добри за последен път се изкачи на Трапезица, разгледа с все същото любопитство останките от старинни параклиси, седна под сянката на едно вековно дърво и се унесе в съзерцание на древния Царевец, полуструтените му стени, останките от портите при Сечена стена, минарето на джамията, която се извисиаваше върху някогашна Асеновска черква... Там на поробената рая не беше позволено да стъпи.

Срутениите стени израстваха, вместо минарета той виждаше